

Dôvodová správa

Všeobecná časť

Vláda Slovenskej republiky na svojom zasadnutí dňa 12. januára 2005 prijala uznesenie č. 24, ktorým schválila Plán legislatívnych úloh vlády SR na rok 2005. Prioritnou legislatívnou úlohou pre Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky na mesiac jún 2005 je predložiť návrh zákona o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii.

Predkladaný návrh zákona tvorí integrálnu súčasť plnenia záväzkov Slovenskej republiky v súvislosti s jej vstupom do Európskej únie, a to v kontexte kapitoly 24 – Spolupráca v oblasti spravodlivosti a vnútra. Návrh uskutočňuje transpozíciu Rámcového rozhodnutia Rady 2003/577/SVV z 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie“) do právneho poriadku Slovenskej republiky, a tým preberá myšlienku spolupráce slovenských justičných orgánov s orgánmi iných členských štátov Európskej únie.

Spomenuté dôvody vzniku rámcového rozhodnutia ako legislatívneho vyjadrenia záverov Európskej rady v Tampere z 15. a 16. októbra 1999, spočívajú v odbúravaní resp. minimalizácii formálnych postupov pri vzájomnom uznávaní a vykonávaní rozhodnutí justičných orgánov členských štátov medzi sebou navzájom. Úlohou rámcového rozhodnutia a v jeho kontexte predkladaného zákona je skvalitniť justičnú spoluprácu v trestných veciach medzi členskými štátmi EÚ formou automatického uznávania a vykonávania rozhodnutí o zaistení majetku a rozhodnutí o zaistení dôkazov vydaných v trestnom konaní justičnými orgánmi jedného členského štátu EÚ justičnými orgánmi v inom členskom štáte EÚ. Úprava postupu slovenských justičných orgánov pri vydávaní, uznávaní a vykonávaní príkazu na zaistenie v nadväznosti na rovnakú právnu úpravu vychádzajúcu z obligatórnej transpozície rámcových rozhodnutí Rady EÚ zabezpečí uľahčenie a urýchlenie konania v tejto oblasti trestného práva.

Pre Slovenskú republiku má význam tento návrh zákona aj z pohľadu skutočnosti, že tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi EÚ, by mal nahradiť systém voľného pohybu rozhodnutí justičných orgánov členských štátov EÚ v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí. Príkaz na zaistenie zavedený rámcovým rozhodnutím a implementáciou predkladaným návrhom je ďalším konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa aplikuje zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako základný kameň spolupráce v oblasti súdnictva. Prvým takýmto opatrením transponovaným do slovenského práva je európsky zatýkací rozkaz (implementovaný zákonom č. 403/2004 Z. z.) a nasledujúce ďalšie obdobné opatrenia možno v kontexte pripravovaných a prerokúvaných právnych aktov ES a EÚ v blízkej budúcnosti očakávať (napr. európsky dôkazný príkaz/rozkaz).

Návrh zákona upravuje podmienky a rozsah použitia príkazu na zaistenie, spôsob styku justičných orgánov, zasielanie písomností (uplatnenie zásady bezprostredného a priameho styku) medzi justičnými orgánmi a postupy a náležitosti konania v zmysle aplikácie spomenutého príkazu.

Vláda Slovenskej republiky svojím uznesením č. 983/2003 zo 14. 10. 2003 uložila ministrom zabezpečiť do príslušných návrhov slovenských všeobecne záväzných právnych predpisov vykonanie transpozície konkrétnych smerníc a rámcových rozhodnutí orgánov Európskych spoločenstiev a Európskej únie, ktoré sú v ich gestorstve, a to v prípade predmetného rámcového rozhodnutia do 2. 8. 2005.

Návrh zákona je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a rešpektuje aj medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná, alebo ktoré podpísala a pripravuje ich ratifikáciu a pokračuje v ich transpozícii. Rovnako je v súlade s ostatnými zákonmi.

**Doložka zlučiteľnosti
návrhu zákona s právom Európskych spoločenstiev a právom Európskej únie**

1. Navrhovateľ zákona: vláda Slovenskej republiky.

2. Názov návrhu zákona: zákon o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii

3. Záväzky Slovenskej republiky vo vzťahu k Európskym spoločenstvám a Európskej únii:

a) identifikácia predmetu návrhu zákona z pohľadu Európskej dohody o pridružení, Národného programu pre prijatie *acquis communautaire*, Partnerstva pre vstup, Bielej knihy, screeningu, Pravidelnej správy Európskej komisie o pripravenosti Slovenskej republiky na členstvo v Európskej únii a plánu legislatívnych úloh vlády Slovenskej republiky.

- návrh zákona nie je prioritou aproximácie práva podľa čl. 70 Európskej dohody o pridružení uzatvorenej medzi Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na strane jednej a Slovenskou republikou na strane druhej (tzv. Asociačná dohoda),

- návrh zákona nie je prioritou aproximácie práva podľa Národného programu pre prijatie *acquis communautaire*,

- návrh zákona nie je prioritou aproximácie práva podľa prílohy Prípravy asociovaných krajín strednej a východnej Európy na integráciu do vnútorného trhu Európskej únie (tzv. Biela kniha),

- návrh zákona nie je prioritou aproximácie práva podľa Partnerstva pre vstup,

- návrh zákona nie je prioritou aproximácie práva podľa screeningu,

- návrh zákona je prioritou aproximácie práva vyplývajúcou z Pravidelnej správy Európskej komisie o pripravenosti Slovenskej republiky na členstvo v Európskej únii,

- návrh zákona je súčasťou Plánu legislatívnych úloh vlády Slovenskej republiky na rok 2005.

b) identifikácia záväzkov vyplývajúcich zo schválených negociačných pozícií v príslušnej kapitole, ktorá je predmetom návrhu zákona.

Slovenská republika prevzala na seba záväzok vyplývajúci zo schválenej negociačnej pozície kapitoly 24 Spolupráca v oblasti spravodlivosti a vnútorných vecí na zosúladenie legislatívy Slovenskej republiky a harmonizácie Trestného zákona a Trestného poriadku v súlade s právom ES a EÚ.

Slovenskej republike ako členskému štátu Európskej únie vyplývajú z členstva v EÚ záväzky, ktoré si plní aj transponovaním predmetného rámcového rozhodnutia do slovenského práva.

4. Problematika návrhu zákona:

a) nie je upravená v práve Európskych spoločenstiev:

problematika návrhu zákona je ponechaná na vnútroštátnu právnu úpravu.

b) je upravená v práve Európskej únie:

rámcové rozhodnutie Rady 2003/577/SVV z 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii

5. Stupeň zlučiteľnosti návrhu zákona s právom Európskych spoločností a právom Európskej únie:
úplná

6. Gestor (spolupracujúce rezorty): Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky

7. Účast' expertov pri príprave návrhu zákona a ich stanovisko k zlučiteľnosti návrhu zákona s právom ES/EÚ: Účast' expertov na príprave návrhu zákona nebola využitá.

Doložka finančných, ekonomických, environmentálnych vplyvov a vplyvov na zamestnanosť a podnikateľské prostredie

1. Návrh zákona nezakladá nároky na verejné financie.
2. Návrh zákona nebude mať ekonomický dopad na obyvateľov, hospodárenie podnikateľskej sféry a iných právnických osôb.
3. Návrh zákona nebude mať vplyv na životné prostredie.
4. Návrh zákona nebude mať vplyv na zamestnanosť a nevyžiada si zvýšenie počtu zamestnancov.
5. Návrh zákona nebude mať vplyv na podnikateľské prostredie.

Osobitná časť

K § 1:

Vymedzuje sa rámec vzťahov a postupu, na ktoré sa zákon vzťahuje. Jeho úlohou je uskutočnenie transpozície rámcového rozhodnutia Rady 2003/577/SVV z 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie“) v súlade so zásadou vzájomného uznávania rozhodnutí justičných orgánov členských štátov EÚ prijatou na zasadnutí Európskej rady v Tampere v roku 1999. Zákon upravuje postup slovenských justičných orgánov pri vydávaní, uznávaní a vykonávaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov. Subsidiárne sa použije Trestný poriadok v prípade, ak tento zákon neupravuje odchylný postup slovenských justičných orgánov.

K § 2:

V § 2 sú definované základné pojmy, ktoré sa v zákone používajú v súlade s ustanoveniami rámcového rozhodnutia. Takými pojmami sú: vydávajúcí štát ako štát pôvodu, v ktorom bol príkaz na zaistenie, ktorý sa má vykonať, vydaný; vykonávajúci štát, v ktorom má byť taký príkaz vykonaný, nakoľko sa na jeho území nachádza majetok alebo dôkaz, na ktorý sa príkaz na zaistenie vzťahuje; príkaz na zaistenie; majetok; dôkaz; justičný orgán a definuje sa pojem „zabavenie majetku“, ktorým sa rozumie zhabanie majetku alebo prepadnutie majetku na základe rozhodnutia o jeho zabavení/zhabaní/prepadnutí (konfiškácia, anglicky: confiscation order) vydaného justičným orgánom vydávajúceho štátu.

K § 3:

V odseku 1 sa príkaz na zaistenie rozdeľuje podľa toho, na aké zaistenie sa vzťahuje – či na zaistenie majetku alebo na zaistenie dôkazu/dôkazov. V odseku 2 sa zároveň zdôrazňuje vyššie spomínaná zásada vzájomného uznávania rozhodnutí justičných orgánov členských štátov Európskej únie v trestných veciach.

V nasledujúcich troch odsekoch sa trestné činy/skutky a uznávanie a vykonávanie príkazov na zaistenie vydaných v súvislosti s týmito skutkami rozlišujú v závislosti od uplatňovania zásady dvojitej trestnosti (uznanie a vykonanie príkazu na zaistenie vo vykonávajúcom štáte len v prípade, ak je skutok trestným činom nielen podľa práva vydávajúceho štátu, ale aj podľa práva vykonávajúceho štátu). Pri splnení podmienok uvedených v odseku 3 písm. a) až c) nie je vykonávajúci štát oprávnený posudzovať splnenie podmienky dvojitej trestnosti, ale ak sú splnené ostatné podmienky na jeho uznanie a vykonanie a nie je dôvod na odklad jeho vykonania, musí príslušný justičný orgán Slovenskej uznať a vykonať taký príkaz na zaistenie. Jedná sa o taxatívny výpočet 32 trestných činov, pri ktorých sa neuplatňuje zásada dvojitej trestnosti a ktoré sú totožné s právnou úpravou európskeho zatýkacieho rozkazu prevzatou z rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatýkacom rozkaze a vydávacom konaní medzi členskými štátmi transponovanou do slovenského práva zákonom č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ak nie sú splnené podmienky pre uznanie a vykonanie príkazu na zaistenie bez posudzovania dvojitej trestnosti uvedené v odseku 3, potom Slovenská republika ako vykonávajúci štát uzná a vykoná príkaz na zaistenie vydaný v inom členskom štáte EÚ len v prípade, že skutok predstavuje trestný čin nielen podľa práva vydávajúceho štátu, ale aj podľa práva vykonávajúceho štátu (Slovenskej republiky).

K § 4:

Účelom zákona je o. i. zjednodušenie vzájomného styku a komunikácie medzi justičnými orgánmi členských štátov EÚ a to cestou ich priameho styku bez potreby jeho sprostredkovania prostredníctvom ústredných orgánov jednotlivých členských štátov (spravidla ministerstiev spravodlivosti). Právny poriadok Slovenskej republiky umožňuje takýto priamy styk medzi justičnými orgánmi členských štátov v prípade príkazu na zaistenie. V súlade s čl. 4 ods. 2 rámcového rozhodnutia však môže byť zo strany Spojeného kráľovstva a Írska vyhlásené, že príkaz na zaistenie musí byť zaslaný prostredníctvom ústredného orgánu alebo orgánov nimi stanovených v takom vyhlásení. Vzhľadom na túto skutočnosť je upravená možnosť styku prostredníctvom ústredného orgánu v odseku 1.

Styk a zasielanie písomností medzi príslušnými orgánmi vydávajúceho štátu a vykonávajúceho štátu môže byť uskutočňovaný klasickou poštovou formou alebo iným spôsobom, ktorý je bezpečný (napr. elektronická komunikácia) a ktorý zároveň umožňuje vyhotoviť priamy a autentický písomný záznam takejto komunikácie. Z uvedených dôvodov je z takéhoto poňatia vylúčená telefonická výmena informácií. Samozrejmosťou je posúdenie hodnovernosti/authenticity písomnosti, informácie i orgánu, ktorý ich vydal.

V prípade, že bude príkaz na zaistenie doručený slovenskému justičnému orgánu, ktorý nie je na jeho uznanie a vykonanie príslušný, zašle takýto justičný orgán príkaz na zaistenie tomu orgánu, ktorý je podľa tohto zákona príslušným na jeho uznanie a vykonanie.

Pri získavaní informácií o príslušnom justičnom orgáne za účelom priameho styku a výmeny informácií je možné použiť informácie Európskej justičnej siete.

K § 5:

Príkaz na zaistenie, ktorý sa má uznať a vykonať, musí spĺňať formálne a obsahové náležitosti vyžadované zákonom. Okrem príslušného orgánu, ktorému je adresovaný, musí z formálnej stránky obsahovať samotný príkaz vydaný príslušným orgánom vydávajúceho štátu a kompletne vyplnenú žiadosť o jeho vykonanie, ktorej náležitosti a formulár sú uvedené v prílohe zákona. Hodnovernosť informácií uvedených v takej žiadosti potvrdzuje orgán, ktorý príkaz na zaistenie vydal, svojím podpisom s uvedením mena, funkcie a dátumu vystavenia žiadosti a odtlačkom úradnej pečiatky (ak je k dispozícii).

Príkaz na zaistenie sa zasiela v úradnom/štátnom jazyku vydávajúceho štátu, žiadosť o jeho vykonanie sa zasiela príslušnému justičnému orgánu vykonávajúceho štátu v úradnom/štátnom jazyku resp. v jednom z úradných/štátnych jazykov vykonávajúceho štátu. Všetky písomnosti (s výnimkou príkazu na zaistenie), ktoré sú adresované slovenským justičným orgánom, musia byť vyhotovené v slovenskom jazyku alebo do neho preložené.

K § 6:

Príslušnosť slovenských justičných orgánov ako orgánov vykonávajúceho štátu sa navrhuje alternatívne:

Alternatíva I.:

V tejto alternatíve slovenským justičným orgánom, ktorému sa žiadosť o vykonanie príkazu na zaistenie adresuje, je okresná prokuratúra, v obvode ktorej sa majetok alebo dôkazy, ktoré majú byť predmetom zaistenia, nachádzajú. Aby sa zabránilo situácii, že o žiadosti o vykonanie príkazu na zaistenie by sa rozhodovalo nezávisle na viacerých okresných prokuratúrach (ak sa majetok alebo dôkazy nachádzajú v obvode viacerých okresných prokuratúr), v takom prípade zašle okresná prokuratúra, ktorá žiadosť o vykonanie príkazu na zaistenie obdržala, túto žiadosť Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorá určí miestne príslušnú okresnú prokuratúru na konanie vo veci.

Prokurátor okresnej prokuratúry určenej podľa vyššie uvedeného pravidla preskúma formálne a obsahové náležitosti príkazu na zaistenie a žiadosti o jeho vykonanie predpísané týmto zákonom a ak nie je dôvod na neuznanie a nevykonanie takého príkazu, podá návrh na jeho uznanie a vykonanie okresnému súdu príslušnému podľa sídla okresnej prokuratúry. Okresný súd následne preskúma doručený návrh prokurátora a posúdi zároveň, či nie je dôvod na odklad vykonania príkazu na zaistenie. Ak sú splnené všetky podmienky na jeho uznanie a vykonanie, okresný súd uzná príkaz na zaistenie formou vydania príkazu na zaistenie podľa ustanovení slovenského práva a súčasne nariadi jeho vykonanie.

Celý procesný postup podľa tejto alternatívy je rozdelený medzi prokuratúru a súd. Prokuratúre sa doručujú žiadosti o vykonanie príkazu na zaistenie, ktoré príslušný prokurátor preskúma po vecnej a formálnej stránke a ak sú splnené všetky náležitosti, súd následne rozhodne o uznaní príkazu na zaistenie a nariadi jeho vykonanie alebo nariadi odklad vykonania príkazu. Iným spôsobom súd rozhodnúť nemôže. Vykonanie príkazu na zaistenie prislúcha následne prokurátorovi (§ 7 ods. 2). Tento postup je formálne zložitejší, na strane druhej nezaťažuje v plnom rozsahu súd, nakoľko posúdenie vecných (obsahových) a formálnych náležitostí vykoná prokurátor a ten prípadne rozhodne (pri splnení zákonom stanovených podmienok) o neuznaní a nevykonaní príkazu na zaistenie. V takom prípade sa žiadosť o vykonanie príkazu na zaistenie na súd nezasiela. Formou uznania príkazu na zaistenie vydaného v inom členskom štáte EÚ je vydanie príkazu na zaistenie súdom podľa

príslušných ustanovení slovenského práva. Aj napriek takejto forme je uznanie a vykonanie príkazu na zaistenie vydaného v inom členskom štáte uznaním automatickým.

Alternatíva II.:

Táto alternatíva zveruje právomoc rozhodnúť o uznaní a vykonaní príkazu na zaistenie v plnom rozsahu prokurátorovi. Príslušnosť prokuratúry i riešenie otázky príslušnosti viacerých okresných prokuratúr sú upravené rovnako ako pri alternatíve I.

Alternatíva I. a II. – vecná príslušnosť:

V nadväznosti na príslušnosť slovenských justičných orgánov určenú v súvislosti s európskym zatýkacím rozkazom (zákon č. 403/2004 Z.z.), ako aj právnym stykom s cudzinou (XXIII. hlava Trestného poriadku), v prípade ktorých je vecne príslušným na konanie krajský súd resp. krajská prokuratúra, sa ako alternatíva okresnej prokuratúry a okresného súdu vo veci konania podľa tohto zákona navrhuje vecná príslušnosť krajskej prokuratúry a krajského súdu.

K § 7:

Podrobnejšie sa upravuje procesný postup príslušného justičného orgánu Slovenskej republiky pri uznaní a vykonaní príkazu na zaistenie.

Určuje sa tiež orgán zodpovedný za vykonanie príkazu na zaistenie, ktorým je prokurátor. Ten môže jednotlivé zaisťovacie úkony vykonať buď sám alebo pri tých úkonoch, ktorých vykonanie neprislúcha výhradne prokurátorovi, je prokurátor oprávnený poveriť ich vykonaním vyšetrovateľa alebo policajný orgán.

Pri tých procesných úkonoch pri zaisťovaní majetku alebo dôkazov, ktoré na svoje uskutočnenie vyžadujú súhlas alebo rozhodnutie súdu (napr. vykonanie domovej prehliadky), je prokurátor povinný vopred zadovážiť potrebný súhlas alebo rozhodnutie súdu.

K § 8:

Vzhľadom na skutočnosť, že právne poriadky niektorých členských štátov EÚ môžu upravovať osobitné formality a postupy pri zaisťovaní dôkazov, ktoré musia byť splnené pod sankciou neplatnosti dôkazu, vychádza rámcové rozhodnutie z potreby akceptovania úpravy špecifického postupu pri zaisťovaní dôkazov vyžadovaných právnym poriadkom vydávajúceho štátu v štáte vykonávajúcom, avšak za podmienky, že takýto postup a formality nie sú v rozpore so základnými zásadami práva vykonávajúceho štátu. § 8 reflektuje na túto skutočnosť zákonnou úpravou v slovenskom práve.

K § 9:

Aby sa predišlo priet'ahom v procese uznávania a vykonávania príkazu na zaistenie príslušnými justičnými orgánmi Slovenskej republiky a zároveň sa dosiahol účel samotného príkazu na zaistenie, stanovujú sa justičným orgánom Slovenskej republiky lehoty, v ktorých musia vykonať procesné úkony vyžadované zákonom. Tieto lehoty sa počítajú v pracovných dňoch. Osobitne je určené počítanie lehoty v prípade, ak o miestne príslušnej okresnej

prokuratúre (alternatívne krajskej prokuratúre) rozhoduje v súlade s ustanovením § 6 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

K § 10:

V súlade so zásadou ochrany práv a slobôd sa upravuje otázka trvania zaistenia. V prípade, že nedôjde na základe žiadosti justičného orgánu členského štátu EÚ, ktorý príkaz na zaistenie vydal, k odovzdaniu majetku alebo dôkazov do cudziny, to znamená, že majetok alebo dôkazy boli zaistené a zostali v zaistení na území Slovenskej republiky, je ten justičný orgán Slovenskej republiky, ktorý rozhodol o uznaní a vykonaní príkazu na zaistenie, povinný preskúmať dôvody na ďalšie trvanie zaistenia na území Slovenskej republiky vždy po uplynutí šiestich mesiacov od uznania príkazu na zaistenie a automaticky každých nasledujúcich šesť mesiacov. Zavádza sa tzv. automatický šesťmesačný cyklus preskúmavania dôvodnosti trvania zaistenia majetku alebo dôkazov zaistených a držaných v zaistení na území Slovenskej republiky.

K § 11:

Taxatívnym spôsobom sa uvádzajú dôvody, pre ktoré môžu príslušné slovenské justičné orgány odmietnuť uznať a vykonať príkaz na zaistenie vydaný v inom členskom štáte EÚ. Medzi takéto dôvody patrí nesplnenie formálnych a vecných (obsahových) náležitostí žiadosti o vykonanie príkazu na zaistenie alebo nepredloženie žiadosti a tieto nedostatky neboli napriek výzve príslušného justičného orgánu Slovenskej republiky v určenej lehote odstránené. Príslušný justičný orgán Slovenskej republiky však môže v tomto prípade uznať a vykonať aj nekompletnú žiadosť, ak poskytnuté údaje postačujú na uznanie a vykonanie príkazu na zaistenie. Ďalším dôvodom na odmietnutie uznania a vykonania príkazu na zaistenie je, že takýto majetok alebo dôkazy sú vo vlastníctve, v správe alebo v držbe osoby, ktorá požíva výsady a imunity podľa medzinárodného práva (nie podľa vnútroštátneho práva), ďalej, že o takom majetku alebo dôkazoch bolo už v Slovenskej republike v inom trestnom konaní právoplatne rozhodnuté, ako aj v prípade, že sa jedná o trestný čin, pri ktorom sa posudzuje splnenie podmienky dvojitej trestnosti a táto podmienka nie je splnená.

V odsekoch 3 a 4 sa upravuje povinnosť príslušného slovenského justičného orgánu informovať justičný orgán vydávajúceho štátu, ktorý príkaz na zaistenie vydal, o odmietnutí uznania a vykonania príkazu na zaistenie a o iných dôvodoch nemožnosti jeho vykonania.

K § 12:

Dôvody na odklad vykonania príkazu na zaistenie sú upravené taxatívne. Doba, počas ktorej sa odklad realizuje, musí byť nevyhnutne potrebná na splnenie dôvodov, pre ktoré k odkladu došlo. Rovnako ako v § 11 sa stanovuje povinnosť slovenského justičného orgánu informovať justičný orgán vydávajúceho štátu, ktorý príkaz na zaistenie vydal, o rozhodnutí odložiť vykonanie príkazu a dôvody, ktoré k nemu viedli. Po zaniknutí dôvodov, pre ktoré došlo k odkladu vykonania príkazu na zaistenie, prijme príslušný slovenský justičný orgán všetky potrebné opatrenia na vykonanie príkazu na zaistenie a informuje o tom justičný orgán vydávajúceho štátu, ktorý príkaz na zaistenie vydal.

K § 13:

Zaistenie majetku alebo dôkazov je opatrením predbežným, ktoré by malo predchádzať inému opatreniu smerujúcemu v zmysle rámcového rozhodnutia k odovzdaniu dôkazu, ktorý bol predmetom príkazu na zaistenie, do cudziny – vydávajúcemu štátu, alebo k zabaveniu majetku. Z uvedených dôvodov je nutné vnímať príkaz na zaistenie ako špecifický príkaz, po ktorom alebo súčasne s ním by mala nasledovať žiadosť vydávajúceho štátu o odovzdanie/zapožičanie dôkazu do cudziny alebo žiadosť o zabavenie majetku, ktorým treba podľa právneho poriadku Slovenskej republiky rozumieť ochranné opatrenie zhabania veci alebo trest prepadnutia majetku/veci. Príkaz na zaistenie môže byť vykonaný aj ako taký sám s tým, že sa očakáva následná žiadosť o odovzdanie dôkazov do cudziny alebo o zabavenie majetku a jej vykonanie.

V súvislosti s ochranou vlastníckeho práva a nedostatočnou/nejasnou právnou úpravou v rámcovom rozhodnutí sa odovzdanie dôkazu do cudziny v tomto zákone vníma ako zapožičanie dôkazu do cudziny na vykonanie potrebných procesných úkonov na nevyhnutne potrebnú dobu, pričom takéto zapožičanie dôkazov môže príslušný slovenský justičný orgán podmieniť akceptovaním výhrady vrátenia zapožičaného dôkazu z cudziny späť do Slovenskej republiky. V prípade jej neakceptovania zo strany justičného orgánu vydávajúceho štátu je oprávnený odmietnuť odovzdať/zapožičať predmetný dôkaz/dôkazy do cudziny.

Pri vykonaní „konfiškačného príkazu“ (confiscation order) vydaného v inom členskom štáte EÚ sa na jeho uznanie a vykonanie vyžaduje predchádzajúce uznanie cudzozemského rozhodnutia postupom upraveným v slovenskom Trestnom poriadku.

K § 14:

Upravuje sa príslušnosť slovenského justičného orgánu zabezpečujúceho výkon úschovy a správy majetku alebo dôkazov zaistených na základe uznaného a vykonaného príkazu na zaistenie. Rovnako sa upravuje postup pre prípad, keď príslušný slovenský justičný orgán nemôže vlastnými prostriedkami zabezpečiť úschovu a správu takého majetku, a to vrátane zabezpečenia takejto správy a úschovy prostredníctvom právnickej osoby alebo fyzickej osoby, v ktorej predmete podnikania je výkon správy a úschovy vecí.

K § 15:

Upravuje sa príslušnosť slovenského justičného orgánu pri prevoze majetku alebo dôkazov do cudziny. V prípade, že je to možné, môžu byť odovzdané/prevezené/odoslané do cudziny poštou, ak to možné nie je, zabezpečí sa ich odovzdanie do cudziny prostredníctvom Policajného zboru.

K § 16:

Pre určenie príslušnosti slovenského justičného orgánu ako justičného orgánu vydávajúceho štátu oprávneného na vydanie príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov sa použijú ustanovenia slovenského Trestného poriadku.

K § 17:

Pri úprave otázky nákladov, ktoré vzniknú Slovenskej republike ako vydávajúcemu štátu pri vydaní vlastného príkazu na zaistenie i pri uznaní a vykonaní príkazu na zaistenie vydaného v inom členskom štáte EÚ (Slovenská republika ako vykonávajúci štát) sa vychádza zo zásady, že všetky vzniknuté náklady sú hrazené zo štátneho rozpočtu.

K § 18:

V záujme zabezpečenia ochrany práv fyzických osôb a právnických osôb sa upravuje otázka opravných prostriedkov dostupných na ochranu práv v súvislosti s vydaním, uznaním alebo vykonaním príkazu na zaistenie s tým, že ochrany práv sa možno dovolávať na súde.

K § 19:

Aby sa predišlo porušovaniu práv fyzických osôb a právnických osôb v dôsledku vydania, uznania alebo vykonania príkazu na zaistenie, upravuje sa možnosť zrušenia príkazu na zaistenie. Je to tak v prípade, keď Slovenská republika je vykonávajúcim štátom a príslušný slovenský justičný orgán je informovaný justičným orgánom vydávajúceho štátu, že príkaz na zaistenie bol vo vydávajúcom štáte zrušený; v tom prípade zruší príslušný slovenský justičný orgán príkaz na zaistenie vydaný podľa slovenského práva na vykonanie príkazu na zaistenie vydaného v inom členskom štáte EÚ. Rovnako postupuje slovenský justičný orgán aj v prípade, ak pri preskúmaní trvania dôvodov zaistenia podľa § 10 zistí, že dôvody na trvanie zaistenia už pominuli. Ak súd na základe podaného opravného prostriedku vysloví, že vydaním, uznaním alebo vykonaním príkazu na zaistenie boli porušené práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby, zruší príslušný slovenský justičný orgán príkaz na zaistenie.

K § 20:

Upravuje sa otázka zodpovednosti za škodu, pričom sa vychádza zo zásady, že za škodu, ktorá vznikla vykonávajúcemu štátu pri vykonávaní príkazu na zaistenie, zodpovedá vydávajúci štát okrem prípadu, ak škoda bola spôsobená zavineným konaním príslušných justičných orgánov vykonávajúceho štátu – v takom prípade zodpovedá vykonávajúci štát za škodu v rozsahu, v akom bola takým zavineným konaním príslušného justičného orgánu vykonávajúceho štátu spôsobená.

K § 21:

V súlade s Legislatívnymi pravidlami vlády Slovenskej republiky je obligatórne uvedený transpozičný odkaz na preberaný právny akt Európskych spoločenstiev a Európskej únie.

K § 22:

Účinnosť sa navrhuje vzhľadom na dĺžku legislatívneho procesu od 1. októbra 2005.